

Жалба, подадена на 2 март 2011 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 16 декември 2010 г. по дело T-19/07, Systran и Systran Luxembourg/Комисия

(Дело C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: T. van Rijn, E. Montaguti и J. Samnadda, подпомагани от адв. A. Berenboom и адв. M. Isgour, avocats)

Други страни в производството: Systran SA и Systran Luxembourg SA

Искания на жалбоподателя

- да се обяви жалбата за допустима и основателна,
- да се отмени решението, постановено на 16 декември 2010 г. по дело T-19/07, Systran и Systran Luxembourg/Комисия, с което частично се уважава предявеният срещу Комисията иск за обезщетение, и вследствие на това да се реши окончателно спорът, като се отхвърли искът като недопустим или неоснователен,
- да се осъдят Systran SA и Systran Luxembourg SA да заплатят всички съдебни разноски, направени от тях и от Комисията,
- при условията на евентуалност, да се отмени решението, постановено на 16 декември 2010 г. по дело T-19/07, Systran и Systran Luxembourg/Комисия, и да се върне делото за ново разглеждане от Общия съд.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си Комисията излага осем правни основания. Тя твърди, че съдебното решение е опорочено поради редица грешки, обосноваващи отмяната му. Правните ѝ основания са свързани с компетентността на Общия съд да разгледа делото, със спазването от страна на Общия съд на процесуалните норми, както и със спазването на трите кумулативни условия, които съгласно постоянната съдебна практика са необходими, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността, а именно наличието на нарушение, на вреда и на причинно-следствена връзка между нарушението и вредата.

С първото правно основание Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото във връзка с извъндоговорния характер на спора, а оттам и като е приел, че е компетентен да го разгледа.

С второто правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил правото на защита на Комисията и не е спазил правилата относно събирането на доказателства.

С третото правно основание Комисията изтъква неправилно прилагане на нормите в областта на авторското право във връзка с определянето на титуляра на тези права.

С четвъртото правно основание Комисията поддържа, че Общият съд е допуснал явна грешка при прилагане на правото във връзка с наличието, от една страна, на нарушение на авторските права и, от друга страна, на нарушение на ноу-хау на Systran.

С петото правно основание се твърди, че като е приел твърдяното нарушение на Комисията за достатъчно съществено, Общият съд е допуснал явна грешка в преценката, довела до нарушение на уреждащите извъндоговорната отговорност на Европейския съюз принципи.

С шестото правно основание жалбоподателят поддържа, от една страна, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуване на изключението, предвидено в член 5 от Директива 91/250/ЕИО и, от друга страна, че не е изпълнил задължението си за мотивиране във връзка с член 6 от директивата.

Със седмото правно основание Комисията твърди, от една страна, че Общият съд е направил явно неправилни фактически констатации, изопачил е доказателства и е допуснал явни грешки в преценката, и от друга страна, че той не е изпълнил задължението си за мотивиране във връзка с наличието на причинно-следствена връзка.

Накрая, с осмото правно основание се твърди, че като е присъдил на Systran обезщетение за вреди в размер на 12 001 000 EUR, от една страна, Общият съд е направил явно неправилни фактически констатации, изопачил е доказателства и е допуснал явни грешки в преценката и, от друга страна, не е изпълнил задължението си за мотивиране във връзка с определяне на размера на вредата.

Иск, предявен на 2 март 2011 г. — Европейска комисия/Ирландия

(Дело C-108/11)

(2011/C 145/19)

Език на производството: английски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyal и C. Soulay)

Ответник: Ирландия

Искания на ищеца

— да се установи, че като прилага ставка за ДДС от 4.8 % за доставки на хрътки и коне, които обикновено не са предназначени за приготвяне на храни, спрямо наемането на коне и спрямо някои услуги по осеменяване, Ирландия не е изпълнила задълженията си по членове 96 и 98 (във връзка с приложение III), и по член 110 от Директива 2006/112/ЕО⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност;

— да се осъди Ирландия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Съгласно член 96 от Директивата ДДС определената от всяка държава членка стандартна ставка за ДДС, която не може да бъде по-малка от 15 %, се прилага по отношение на всички доставки на стоки и услуги. Ставка, различна от стандартната, може да се прилага само ако се допуска от други разпоредби на директивата.

Съгласно член 98 държавите членки могат да прилагат една или две намалени ставки за посочените в приложение III от директивата доставки на стоки и услуги. Разглежданите в настоящия спор доставки не са посочени в приложение III.

Директивата ДДС съдържа също преходни разпоредби, позволяващи на държавите членки да продължат да прилагат ставки, които се отклоняват от предвидените в директивата общи правила по отношение на структурата и нивото на ставките, когато съответните национални разпоредби са били в сила към 1 януари 1991 г.

Съгласно член 113 от Директивата ДДС когато към 1 януари 1999 г. държава членка прилага намалена ставка, която е по-ниска от минимално предвидената в член 99, тя може да прилага спрямо тези стоки и услуги някоя от предвидените в член 98 намалени ставки. Въпреки това, тъй като прилаганата в Ирландия ставка за разглежданите в настоящия спор стоки и услуги е по-ниска от минималната по член 99 от Директивата ДДС, то член 113 не намира приложение.

Член 110 от директивата се прилага също за по-ниски от минималните по член 99 ставки. С него се въвежда преходна уредба по отношение на някои национални разпоредби, приети поради ясно определени социални причини (т.е. за намаляване на данъчната тежест по отношение на потреблението на стоки и услуги от първа обществена необходимост) и в полза на крайния потребител. Комисията твърди, че доставките на хрътки и коне (които не се използват за приготвянето на

храни), наемането на коне и услугите по осеменяване не биха могли да се считат за необходими за покриването на основни социални нужди. Комисията твърди също, че тъй като голям брой от конете и хрътките са предназначени за състезания или за развъждане, то не би могло да се счита, че от мярката се ползва крайният потребител.

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Преюдициално запитване, отправено от Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Обединеното кралство) на 4 март 2011 г. — Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Дело C-117/11)

(2011/C 145/20)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd

Ответник: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Преюдициални въпроси

1. Какви специални фактори запитващата юрисдикция трябва да вземе предвид, за да реши дали при обстоятелства като тези по настоящия случай данъчнозадължено лице прави обща облагаема доставка на паркингови услуги или две отделни доставки, едната на паркингови услуги, а другата за превоз на пътници?

По-специално:

- a) Попада ли настоящият случай в обхвата на мотивите, възприети от Съда по дело Card Protection Plan, C-349/96, и по дело Levob, C-41/04? Възможно ли е по-специално въпросната транспортна услуга да се разглежда като допълваща паркинговите услуги или толкова тясно свързана с тях, че обективно те образуват обща неделима икономическа доставка, която би било неестествено да се раздели?